

บทที่ ๑

ชีวิตฉันมันจบแล้ว

สิ่งที่อยู่หลังความฝันจากฤทธิ์มอร์ฟินคือฝันร้ายของความ
เป็นจริง

ความเป็นจริงที่ฉันไม่อาจเผชิญหน้า

ฉันร้องไห้จนหลับไปอีก วิงวอน ขอร้อง ภาวนาให้ตัวเอง
ตื่นจากเรื่องนี้เสียที ทว่าฝันร้ายแบบเดิมก็ยังรอคอยฉันอยู่เรื่อยไป

“โอ้” แม่กระซิบ “ไม่เป็นไรนะจ๊ะ” แต่ตาแม่แดงก่ำแล้วก็
บวมเป่ง ฉันรู้ว่าแม่ไม่ได้เชื่อสิ่งที่ตัวเองพูดเลย

ส่วนพ่อ --- นี่คนละเรื่อง พ่อไม่พยายามจะโกหกฉันด้วยซ้ำ
ก็มันจะมีประโยชน์อะไรล่ะ พ่อรู้อยู่แล้วว่าเรื่องนี้มันหมายความว่า
อย่างไร

ความหวัง ความฝัน ชีวิตของฉัน...จบสิ้นแล้ว

คนคนเดียวที่ดูจะไม่สะทกสะท้านเลยคือหมอเวลล์ “สวัสดี
เจสสิกา!” เขาทัก ฉันไม่รู้ว่่าตอนนี้กลางวันหรือกลางคืน วันที่สอง
หรือวันแรก “รู้สึกยังไงบ้าง”

ฉันได้แต่จ้องเขา จะให้พูดว่าไงล่ะ สบายดีเธอ
หมอตระจกแผ่นชาร์ตของฉัน “เอาละ เรามาดูพร้อมกัน
เลยนะ”

เขาเลิกผ้าห่มจากตัวฉัน มารู้อีกที่ฉันก็ประจันหน้าอยู่กับ
ความจริงแล้ว

ขาข้างขวาของฉันไม่มีเท้า

ไม่มีข้อเท้า

ไม่มีหน้าแข้ง

มีแค่ต้นขา เขา กับตอที่พันผ้าก็อซไว้หนาเตอะ

น้ำตาท่วมตาฉันเมื่อหมอเวลล์แกะผ้าพันแผลและตรวจดู
งานฝีมือของตน ฉันหันหน้าหนี แต่กลับต้องเห็นแม่กลืนน้ำตา
ตัวเอง “ไม่เป็นไรนะจ๊ะ” แม่บอกพลางบีบมือฉันแน่น “เราต้อง
ผ่านมันไปได้”

หมอเวลล์นี่ก็ร่าเริงจนน่าโมโห “อาการดูดีมาก เจสสิกา
เลือดไหลเวียนดี สีสันก็ดี...เธอฟื้นตัวเยี่ยมมากเลยนะ”

ฉันเหลือบมองภาพสยองใต้เขา

มันเป็นสีแดง นูนตรงปลาย ลวดเย็บเทอะทะยึดรอบต่อขา
ฉันราวกับชิปอันใหญ่ น่าเกลียด ผิวเนื้อเกรอะกรังด้วยคราบสีเหลือง
สกปรก

“อาการเจ็บละเป็นยังไง” หมอถาม “ทนไหวนะ”

ฉันเข็ดน้ำตาแล้วพยักหน้า เพราะความเจ็บปวดจากขาเทียบ
ไม่ได้กับความเจ็บปวดในใจ

“ไม่มียาตัวไหนจะรักษาความเจ็บนั้นให้หายไป

หมอยังรำเริงต่อ “เดี๋ยวหมोजะสั่งถุงเท้ารัดให้ใส่ควบคุมอาการบวม ระยะนี้ท่อนขาส่วนที่เหลืออยู่จะบอบบางมาก ใส่ถุงเท้ารัดแล้วแรกๆอาจอึดอัด แต่ยังไงก็จำเป็นต้องทนก่อน เพราะการลดบวมกับดูแลรูปทรงขาคือขั้นตอนแรกของการฟื้นฟู” พยาบาลเข้ามาพันผ้าพันแผลให้ฉันใหม่ขณะที่หมोजดโน้ตลงบนแผ่นชาร์ตและบอกว่า “เดี๋ยวหลังจากนี้นักกายอุปกรณ์^๑ จะมาสวมถุงเท้ารัดให้นะ”

น้ำตายังรินไหลบนใบหน้า

เหมือนว่าฉันไม่มีเรี่ยวแรงจะกลืนน้ำตาเหล่านั้น

หมอเวลส์เสีียงอ่อนลง “การผ่าตัดเป็นไปด้วยดีเซียวละเจสสิก้า” เขาเอ่ยเหมือนพยายามจะทำให้ความเป็นจริงมันเบาบางลง “ดูจากรูปการฉีกโดยรวม เซอโซคดีมากนะ เซอรอดมาได้ และยังมีหัวเข่า ซึ่งตรงนี้จะช่วยเรื่องการเคลื่อนไหวในอนาคตได้เยอะเลย ผู้ป่วยขาขาดแบบบีเคสบายกว่าเอเคมาก”

“บีเค เอเค อะไรเหอคะ” แม่ถาม

“ขอโทษที่ครับ” หมอว่าพาลงหันไปทางแม่ “หมายถึงได้เข้ากับเหนือเข่า^๒ นะครับ ในแวดวงขาเทียม สองอย่างนี้แตกต่างกัน

^๑prosthetist ทำหน้าที่ดูแลอุปกรณ์ของผู้พิการ ตั้งแต่ประเมินอุปกรณ์ที่ผู้พิการต้องใช้ ผลิต ดัดแปลง และซ่อมแซม

^๒BK-below knee และ AK-above knee

มากเลย” หมอเตรียมจะออกไป “ก็ต้องมีช่วงเวลารับตัวบ้าง นะครับ แต่เจสสิก้าอายุยังน้อยแล้วก็สุขภาพสมบูรณ์ดี ผมมั่นใจ เต็มที่ว่าเธอต้องกลับมาใช้ชีวิตปกติได้แน่นอน”

แม่พยักหน้า ทว่าดูงงววย รวากับแม่หวังให้พ่ออยู่ที่นี้ด้วย จะได้ช่วยรับรู้คำพูดหม้ออีกคน

หมอเวลล์ส่งยิ้มก่อนจากให้ฉันแวบหนึ่ง “คิดในแง่ดีไว้นะ เจสสิก้า เธอจะลุกขึ้นมาเดินได้อีกไม่นานนี้แหละ”

นี่คือคำพูดจากคนที่เลื่อยขาฉันทิ้ง

เขาเดินตัวปลิวออกจากห้องโดยทิ้งบรรยากาศเสียบอึ้งมิดหม่นไว้เบื้องหลัง

แม่ยิ้มแล้วปลอบใจฉัน ทั้งที่แม่ก็รู้ว่าฉันคิดอะไรอยู่

กลับมาเดินได้แล้วไงล่ะ

ฉันจะไม่มีวันได้วิ่งอีก

บทที่ ๒

ฉันเป็นนักวิ่ง

นั่นละสิ่ง^๑ที่ฉันทำ

นั่นละสิ่ง^๒ที่ฉันเป็น

การวิ่งคือสิ่งเดียวที่ฉันรู้จักดี อยากรทำ แล้วก็ใส่ใจ

ตอนแข่งวิ่งรอบสนามฟุตบอลสมัยอยู่เกรดสามคือตอนที่ฉัน

ได้พบรัก^๓แท้จากการวิ่ง

การสูดกลิ่นหอมหวานของต้นหญ้าฤดูใบไม้ผลิ

ถลาร่อนบนหย่อมแถมของดอกโคลเวอร์บาน

เอาชนะเด็กผู้ชายทุกคน

หลังจากนั้นฉันก็หยุดไม่ได้อีก ฉันวิ่งไปทั่วทุกแห่ง แข่งกับ

ทุกคน ฉันรักสายลมที่ปะทะพวงแก้ม พัดผ่านเส้นผม

การวิ่งทำให้จิตใจฉันปลอดโปร่ง

ทำให้ฉันรู้สึกมี *ชีวิต*

แล้วตอนนี้ละ

ฉันติดแหง็กอยู่บนเตียง รู้ดีว่าไม่มีวันกลับไปวิ่งได้อีก

บทที่ ๓

นักกายอุปกรณ์เป็นคนเตี้ยลำห้วล้น เขาบอกให้ฉันเรียกเขาว่าแองก์ เขาพยายามคุยเรื่องขาเทียมให้ฟัง แต่ฉันบอกให้เขาพอ

ฉันทนฟังไม่ไหวจริงๆ

เขาให้พยาบาลมาเปลี่ยนผ้าพันแผลที่ขา ซึ่งคราวนี้บางลง ใช้ผ้าก๊อสน้อยลง

ฉันหนาว

ห้องนี้มันหนาว

ทุกอย่างให้ความรู้สึกหนาวไปหมด

ฉันอยากคลุมโปง แต่แองก์พร้อมจะสวมถุงเท้ารัดให้แล้ว มันเหมือนถุงเท้ายาวกลวงแบบไม่มีนิ้ว เขาดึงมันลอดท่อพีวีซีกว้างก่อนสั้นๆ จากนั้นพับส่วนบนของถุงเท้าหุ้มเหนือท่อ ฉันไม่เข้าใจว่าเขาจะทำอะไร แล้วก็ไม่สนใจด้วย

จนกระทั่งเขาสวมท่อนั้นลงบนตอขาฉันนั้นแหละ

“โอ๊ย!” ฉันร้องลั่นเมื่อแรงบีบและความเจ็บแล่นจี๊ดขึ้นมา

“โทษทีนะ” แองก์บอกขณะเลื่อนถุงเท้าจากท่อมาครอบ

ซาจันและดิงท่อออก “ใกล้เสร็จแล้วละ”

ตอนนี้ครึ่งหนึ่งของถุงเท้ายาวกลวงห้อยต้องแต่งจากตอขา แสงก็รุ่ดห้วงเล็ก ๆ ขึ้นมาจากปลายส่วนที่ห้อย จากนั้นดิงถุงเท้า ส่วนที่เหลือตลบขึ้นทับห้วงและตอขา

เกิดแรงบีบแน่น เต็นตุบ ๆ แต่แสงก็รับรองว่าเดี๋ยวจะดีขึ้น “บริเวณนั้นมันบวม” เขาบอก “เพราะมีเลือดคั่งนะ ถุงเท้ารัดจะ ช่วยลดอาการบวมและทำให้เธอหายเร็วขึ้น พอแผลหายและขาเธอ ลดปริมาตรลง เราก้จะให้เธอลองสวมกายอุปกรณ์เทียมเบื้องต้น”

“อีกนานแค่ไหนเธอคะ” แม่ถาม เสียงเริ่มสั่น แต่ก็ยัง พยายามควบคุมให้หนึ่งไว้

แสงก็ดิงสายวัดออกมาทาบรอบปลายตอขาจัน “บอกยาก ครับ”

ดูท่าเขาจะคิดวกไปวนมา แม่เลยถามว่า “เอ่อ ในกรณีนี้ ทั่วไปก็ได้คะ”

แสงก็สูดหายใจลึก “โดยทั่วไปคนไข้มักสุขภาพย่ำแย่ บางคน มีปัญหาเรื่องการไหลเวียนเลือด บางคนอายุมาก น้ำหนักเยอะ หรือไม่กี่ป่วยเป็นเบาหวาน” เขาเหลือบมองจัน “กรณีเจสสิกาคงมี กำหนดเวลาไม่เหมือนกัน เธอน่าจะฟื้นตัวเร็วกว่ามากครับ”

“แล้ว คนพวกนั้น มักใช้เวลาฟื้นตัวเท่าไรล่ะคะ” แม่ถาม คราวนี้เริ่มเสียงเข้ม

“ปกติแล้วเราจะไม่ให้คนป่วยสวมกายอุปกรณ์เทียมเบื้องต้น จนกว่าจะครบหกเดือนครับ”

“หกเดือน” แม่อุทาน
“แต่เจสสิก้าอาจใช้เวลาแค่ส่วนเสี้ยวของที่ว่ามาครับ ขึ้นอยู่กับว่าแผลเธอหายเมื่อไหร่และเธอจะยอมรับการผ่าตัดได้เร็วแค่ไหน”
ทั้งคู่คุยกันต่อ แต่ฉันเลิกฟังไปแล้ว
จะนานแค่ไหนแล้วล่ะ
ฉันไม่มีวันกลับมาเหมือนเดิมหรอก
ฉันไม่เห็นวีแววว่าจะทำได้เลย